

***Un lloc perillós* - Jordi Ibáñez Fanés**

Arran del primer Premi Anagrama en català algun indocumentat va sostenir que les obres dels narradors joves destaquen per la transgressió. L'afirmació contrària resulta més certa: ningú trencarà més convencions literàries que el primer Quim Monzó i el Biel Mesquida de sempre (si descomptem el Dalí d'abans de la guerra). En aquesta línia, *Un lloc perillós*, del cinquantí Jordi Ibáñez (Barcelona, 1962) és sens dubte el llibre més estrany de 2016.

Després de dues lectures, encara no em veig amb cor d'inferir-ne un tema. De moment, puc referir-me a la forma. El llibre té quatre parts en poesia lliure (sense rima i en general sense metre definit) i una en prosa. Predomina la segona persona del singular, la polifonia obscura, l'enumeració, les digressions metalingüístiques i els períodes sintàctics prolongats. Inclou jocs de paraules, citacions explícites i ocultes en mitja dotzena de llengües, referències a la mitologia clàssica, a la Bíblia, al cicle artúric i a l'autobiografia íntima.

A la primera part, un personatge rebenta una brúixola a cops de martell. No és estrany que l'autor hagi traduït Paul Celan, ni que T. S. Eliot aparegui citat en el text: heus aquí una escola d'opacitat. Les associacions lliures i les disquisicions històriques poden impedir veure el bosc, si no és que són precisament el bosc. En cas que calgui una interpretació, *Un lloc perillós* se m'afigura un estudi introspectiu sobre el pes de la cultura, i alhora una utilització d'aquest pes per aconseguir entendre la relació amb el pare (d'aquí la importància de figurants com Abraham i Dèdal).

Jordi Ibáñez, professor d'estètica a la UPF, és autor d'una novel·la estàtica titulada *Una vida al carrer*, de dos poemaris i d'assajos sobre autors com Samuel Beckett o Walter Benjamin. *Un lloc perillós* sembla un doll que té l'origen en uns determinats punts del passat de l'autor, que s'ha entretingut a reelaborar-lo –a desordenar-lo a consciència- en forma de constructe, d'artefacte difícil d'identificar. El resultat és una exploració circular, una investigació que evita la conclusió, un llibre meritori en un moment en què les editorials opten per la irrellevància. O potser és més senzill i “aquest règim de veus, aquest imperi d'ombres” té com a motiu l'indicible, aquell àmbit al qual només ens podem acostar en diagonal.